

16.09.87 (kaheksakümne esimene päev)

Teie andmetel olen ma väga agar kirjutaja olnud, juba 28 kirja. Kui see kiri teieni jõuab, on kolmekümne piir juba ületatud. Ma ei ole veel tänanud raha eest, sain selle kätte. Ma ühes oma eelmistest kirjadest kirjutasin, et on otsas see rahake, nüüd on teda aga jälle, teie saadetu ja veel maksti meile seitse rubla nagu sõdurile ikka.

Praegu on meil viisteist minutit üheksale puudu, teil vastavalt kaheksale puudu, on õhtu ja väljas on õige hämar ning sajab vihma.

Täna nägin nimekirju, kus olid need, kes jäävad siia edasi teenima, minu nime seal ei olnud, ja parem ka, sest millegipärast mulle siin ei meeldi. Mitte et olmetingimused oleksid viletsad aga siin pööratakse põhitähelepanu kursantidele ehk siis meile ja pidev koosseis on mõnes mõttes käest ära. Õnneks neid meie roodus ei ole. Selles, et nad on käest ära, veendusin siis kui seisin ühe päeva masinapargis valves. Sellest ma kunagi juba kirjutasin.

Täna õppisime taas tehnikat, õigemini töötasime nendel masinatel, millega meil tegemist tuleb teha. Peab ütleva, et mõnede masinatega on päris meeldiv töötada ja peale selle ka küllaltki lihtne, üks masin on aga küll selline, et hoidku jumal kui selle peale sattud. Masin ise on väga lahmakas ja loomulikult seoses sellega on ka kõik osatükid väga rasked. Muide et seda masinat tööle panna on vaja vähemalt kolm tonni vett. Põhiliselt on see masin ette nähtud mereveest joogivee tootmiseks.

Täna toimus meil poliitloeng, kus esines pataljoni komandör. Peab ütleva, et jättis täiesti toreda mehe mulje. Peale oma juttu lubas ta endale küsimusi esitada. No ja siis kukuti küsima, mõned küsimused olid nii labased, et ma ei saa aru, kuidas selliseid asju saab üldse pataljoni komandöri käest küsida. Peab mainima, et meil on siin ka üsna lapsikut rahvast, on selliseid, kes käivad ringi pidevas näljas ning on valmis alla neelama mis ette juhtub, on selliseid, kes on terve oma elu elanud udusulgedel, isegi oma pükse ei ole pressinud, vähemalt triikida ei oska. On selliseid, kes arvavad, et kõik on must rahvas ja tema üksinda on valge kes ei pea töötama ega midagi tegema. Üks sell ei varja üldse, et vanemad maksid 2000 rubla selle eest, et ta kõrgkooli saaks ja 400 rubla et ta just siia väeossa teenima saaks, sõjaväkke tuli ta ka vaid enesearmastusest, et keegi ei saaks talle pärast öelda, et ta ei ole sõjaväes käinud. Võib öelda, et issanda loomaaed on kirju, no ja eks minagi olen üks loomake selles aias. Ehk

kirjutab nii mõnigi, et näed on meil siin üks hirmus pikk ja heledapäine eestlane no ja nii edasi.

Sinu kirjadest tuleb välja, et kannad minu pilti isegi koolis kaasas. Aga milleks ja kas sellel on mõtet?

Paber hakkab lõppema ja eks hakkab lõpetama minagi. Ootan kannatamatult teadet, millal siia tulete.